

אצילותה של הנשמה

הרב משה חיים ברגשטיין

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מוצאה של משפחת אמי מגזע חב"ד, אך אבי ממוצא פולני, ובזכות הדרכון הפולני שלו יכלו הוריי להיכנס לחלק האמריקני של ברלין. שם נולדתי - במחנה העקורים אשווגה - והפכתי להיות די מפורסם כשנהייתי לתינוק הראשון שנימול במחנה.

אחרי שהיגרנו לארצות הברית, שם התיישבנו לבסוף בשכונת קראון הייטס בברוקלין, רשמו אותי הוריי לבית הספר היסודי של 'ישיבת חיים ברלין'. באותה תקופה, כמו מרבית חבריי לכיתה, לא חשתי קרבה לדמויות הרבניות שבחיי, מאחר שכולם דיברו אנגלית רצוצה במבטא כבד, והיה לי קשה להזדהות איתם.

לכן הופתעתי כאשר פגשתי לראשונה את הרבי בשנת תשט"ו (1955), והוא דיבר אנגלית שוטפת. אמי סידרה יחידות עבודה ועבורי, ואני זוכר שהאנגלית שלו הייתה מאוד תקינה.

הייתי אז בן תשע, והרבי השתדל לאתגר אותי. הוא שאל אותי אם אני לובש ציצית (בישיבה שבה למדתי לא הרגילו אותנו ללכת עם חוטי הציצית בחוץ), וכשעניתי בחיוב הוא שאל אותי כמה חוטים יש בציצית שלי. עניתי שאיני יודע מאחר שמעולם לא ספרתי אותם.

בתגובה שאל אותי הרבי האם קורה שאני מקבל כסף מאנשים.

"כן, לפעמים", עניתי.

"וכאשר אתה מקבל כסף, האם אתה סופר אותה?"

"כן", עניתי.

"ובכן, אם אתה סופר את הכסף, שהוא בסך הכל דבר זמני בחיינו, בוודאי עליך לספור את המצוות, שהן נצחיות."

הוא דיבר אתי בצורה טובת לב ולא מתנשאת, ומשום כך הקשבתי לו, אך מילותיו לא באמת חדרו לליבי עד לשלב הרבה יותר מאוחר בחיי. בשעתו, עולמי סבב סביב טלוויזיה, קבוצת הבייסבול הברוקלין דודג'רז וחברים. תורה ומצוות לא תפסו מקום מרכזי בעולמי; היהדות נתפסה כמשהו משני. כן, למדתי בבית ספר דתי, אך לא מצאתי שם חום או השראה של ממש. הרבי היה הרב הראשון שפגשתי ששידר חום וקבלה. והייתה לכך משמעות רבה. אף שדבר לא השתנה אצלי בטווח המייד, אך המשכתי לתהות על אודות אדם לא שגרתי זה - מדוע ביקשו כה רבים להתקרב אליו יותר מאשר כל רב אחר שאצלו למדתי,

כולל מורי ורבי הרב זיידל אפשטיין, שהיה גאון וירא שמים גדול.

חלפו השנים, ובשנת תשכ"ד (1964), למדתי לימודי ערב בברוקלין קולג', אך בפורים החלטתי 'להבריז' מהשיעורים, ויחד עם חבר לכיתה הלכתי לראות מה קורה בחב"ד לכבוד החג.

בהתוודעות, הדבר שהרשים אותי יותר מכל היה הרבי. הוא נכנס כשעיניו רשפים - היה לו ממש מבט של להט בווער - והוא צעד קדימה בצעדים החלטיים. מעולם לא ראיתי תנועות כאלה נמרצות אצל הרבנים שלימדו אותי. באותו רגע הבנתי שהחיוניות הזו היא דרכה של תורה. זה עשה עלי רושם אדיר.

עד אז תיארתי לעצמי שכל הצדיקים הקדושים יושבים כפופים כל היום, ורק לומדים גמרא ללא הרף, ולא רציתי להיות כמוהם. לא רציתי להפוך לגיבן. אבל הרבי הוכיח באמצעות הדמות החיונית שלו, שזה לא חייב להיות כך. הבנתי שהתורה מבקשת שננהג בענווה, אך בה בעת שגם נפגין עוצמה.

זמן קצר אחר כך לקחתי חופשה מהלימודים באוניברסיטה, תוך ויתור על מילגת הלימודים שקיבלתי, מתוך מטרה ללמוד במשך שנה בישראל, אם כי לא בישיבת חב"ד. אבל לה' היו תכניות אחרות. התברר שבישיבה שבה התקבלתי לא היו מיטות פנויות בפנימייה, וכך החלטתי שיהיה זה הגיוני ללכת לישיבת

«

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

אמצעי בעבודת ה', ולעולם אסור שתבוא במקום לימוד התורה וקיום המצוות.

לאורך השנים, שיתפתי בתובנות הללו רבים מתלמידיי, מאחר שאני סבור שהן אלו שהציבו אותי על דרך המלך, ולמעשה הצילו את חיי מבחינה רוחנית.

מאז תשל"ז (1977), משמש הרב חיים משה ברגשטיין כמנהל בית חב"ד בפרמינגטון הילס, מישיגן. הוא רואיין בחודש מנחם אב תשע"ח (2018).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"א (1951) — אחר הסעודה בדירת אדמו"ר הריי"ץ, נכנס הרבי לבית המדרש. כשראה שם כמה בחורים שאל אותם: "מדוע אתם נראים כך עצובים?" ולרב שמואל לוויטין אמר: "הבחורים נראים עצובים, לא ניכרת עליהם שמחת החג, מן הסתם יתוועדו (בכדי לשמחם)". לרב בניציון שמטוב אמר: "התלמידים נראים לא כל כך שמחים, צריכים לראות כיצד לשמחם. כעת אני הולך ללוות את אמי לביתה. תיכף אחזור וארצה לראות מה פעלתם". לאחר חצי שעה שב הרבי ונכנס הישר לבית-המדרש. הרב אליהו יאכיל סימפסון ביקש מהרבי שישב להתוועד, והרבי ענה: "הכנתי למחר, אם אתוועד היום לא יהיה לי מה לומר מחר". על כך הגיב הרב סימפסון: "לרבי ודאי יש די והותר". הרבי נענה ואמר, "נו, אתוועד עד 12 בלילה" - עשר דקות. בפועל נמשכה ההתוועדות חמישים דקות.¹ **אור לז' בסיון, ליל ב' של שבועות**

< תשי"ב (1952) — בשעת עלות השחר, בארבע ורבע לפנות בוקר, הגיע הרבי לפתע ל-770 ונכנס לבית המדרש. בבית המדרש נשארו כ-15 איש בלבד, והרבי שאל היכן כל הקהל. כשענו שכולם הלכו לטבול במקווה, שאל הרבי האם גם יואל [הת' יואל כהן, שהיה חוזר על המאמרים והשיחות של הרבי] גם הלך למקווה, ונענה בחיוב. הרבי פשט את מעילו, ישב על מקומו וביקש שינגנו את ניגון ההכנה למאמר, ואחר כך החל לומר מאמר חסידות שנפתח במילים 'חמשה קניינים', כאשר במקביל זורם הקהל לבית המדרש. בשנים הבאות הפכה אמירת מאמר בשעה זו לנוהג קבוע. **ו' סיון, א' של שבועות**

1 תורת מנחם, כרך ג, עמ' 128: יומנים

חב"ד בכפר חב"ד - שם התגוררו קרובי משפחה של אמי, ושם גם היה לי מקום לינה. מלכתחילה, התכנית הייתה לשהות שם רק לתקופה של שישה שבועות, אך בזכות היחס הידידותי של הבחורים והאידיאולוגיה החסידית מעוררת ההשראה, נשארת שם כבר כמעט חמישים וחמש שנה!

במהלך שהייה שלי בשיבת חב"ד הייתי תלמיד מאוד רציני, והפנמתי בצורה מאוד חזקה את הרעיון החסידי של 'אתכפיא', שפירושו איפוק וריסון. לימדו אותנו שעלינו להיפטר מהתאוות שלנו, ואני הבנתי אז את הדברים בצורה קיצונית, שהכוונה לכל דבר - אוכל או ביגוד - כל מה שמחבר אותנו לעולם הגשמי. חשבתי שצריך להתייחס בזלזול ובאדישות למצבנו הגשמי, או לכל דבר המסב לנו עונג.

השתדלתי כמיטב יכולתי ליישם 'אתכפיא', אבל כל הזמן חשתי רגשות אשמה על כך שאני לא עושה זאת במידה מספקת. וגם הייתי מוטרד מכך שכל החסידים שמסביבי נראו אנשים מאושרים שאהבו את החיים, ואילו אני הרגשתי אומלל.

כתבתי לרבי על הדילמה שלי, ובשנת תשכ"ט (1969) הייתה לי הזדמנות לשוחח איתו על כך אישית כשנכנסתי ליחידות לכבוד יום הולדתי העשרים ושלושה. באותה יחידות הסביר לי הרבי שתפסתי את כל העניין בצורה לא נכונה.

"מה שכתבת בנוגע ל'אתכפיא' הוא טעות", אמר הרבי, ואז החל לבאר את העניין: "נגיד שאני אוכל, ועל הצלחת אני מבחין בחתיכת בשר שמנה, ואני יודע שהיא לא תוסיף לבריאותי. מכאן שהחשק לאכול את פיסת הבשר הזו מקורו בנפש הבהמית. במקרה כזה, אפעיל את מידת האיפוק - אתכפיא - אך לא מתוך מטרה לשבור את הנפש הבהמית שלי, אלא, הריסון שאפעיל יהיה תוצאה מהדחף העוצמתי של הנפש האלוקית שלי, שגורם לי שלא לרצות להיכנע לתאוות הקטנוניות של הנפש הבהמית". הרבי הבהיר ש'אתכפיא' אין פירושו התכחשות עצמית, והיא אף אינה דורשת תעניות או סיגופים מרובים, או פגיעה בעצמי, או להמעיט בערך עצמי. אלא, עניינה הוא הימנעות מסיפוק תאוות ורצונות שאינם נחוצים.

הרבי המשיך והדגיש שאם פשוט אקפיד ללכת בדרך התורה והמצוות, אוכל להגיע לדרגות הרוחניות הגבוהות ביותר מבלי לנהוג בקיצוניות. כל מה שעלי לעשות הוא להתמקד בלימוד התורה והחסידות, ובתפילה מתוך כוונה.

הוא גם הדגיש שיהודי שדואג לשמור על היגיינה אישית, שבגדיו נקיים ומסודרים, מייצג את היהדות כלפי העולם באופן שמקדש שם שמיים. אך, אם הוא נוהג להיפך - אם הוא מלוכלך או מרושל - הוא מחלל את שם ה', במיוחד אם הוא תלמיד חכם. אחר כך הוסיף הרבי ואמר, "החרדה הזו שאתה סובל ממנה, התחושה הזו כאילו משהו אצלך לקוי, לא מאפשרת לך ללמוד תורה כראוי".

בגלל הטעות שלי בהבנת העניין, חשבתי שביטול עצמי הוא היעד הסופי, ובלעדיו, לא די בתורה ובמצוות כדי להשיג את התוצאה הרצויה. אולם הרבי לימד אותי ש'אתכפיא' אינה אלא

דוחפס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אמרת חב"ד / המרכז לעזרי שליחות טל' 03-373-1777

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הכוח לחבר באמת!
העולם זקוק לך ולתפילין שלך:
הצטרף כעת Tefillinwrapp.com

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד